

Til § 3.

Til stk. 1.

Bestemmelsen er den formelle hovedregel på kabelfordelingsområdet og svarer i princippet til den gældende fællesantennelovs § 1, stk. 1. Dog er bestemmelsen udvidet, således at den – foruden fordeling af Danmarks Radios og udenlandske radiofoniers programmer – tillige omfatter fordeling af programmer inden for lokale områder i medfør af de nye bestemmelser i forslaget § 1, stk. 2, og § 2. En radiospredningsinstitution kan defineres som en institution, hvis lyd- og billedprogrammer spredes ved hjælp af radiofoni- og fjernsynsstationers radioanlæg.

Der tilsigtes ingen principiel ændring i den gældende retstilstand, hvorefter regulering alene finder sted med hensyn til fællesantenneanlæg og andre anlæg til fordeling af lyd- og billedprogrammer til modtageapparater, lydgenivere eller billedskærme i lokaler, der anvendes til *privat beboelse*. Herefter vil f. eks. anlæg til fordeling af programmer til hoteller, restauranter, industrivirksomheder, butikker o. lign. fortsat være undtaget fra reguleringen. Det forudsættes imidlertid, at også anlæg, der omfatter lokaler til privat beboelse, under visse betingelser vil kunne undtages fra bestemmelsen i stk. 1, jfr. stk. 3.

Til stk. 2.

Bestemmelsen svarer til fællesantennelovens § 1, stk. 2. Den har i første række til formål at sikre, at samtlige de udsendelser, der indgår i radiospredningsinstitutionernes programmer, i uforkortet form er til rådighed for lytterne og seerne i samme øjeblik, udsendelserne finder sted. Bestemmelsen yder endvidere beskyttelse mod »genudsendelse« af programmerne over fællesantenneanlæg m. v. og supplerer således reglerne i ophavsretslovens § 48.

Til stk. 3.

Man finder, at den motivering, der ligger til grund for den i stk. 1 fastsatte regulering, jfr. de indledende bemærkninger til § 2, ikke med tilsvarende vægt gør sig gældende med hensyn til anlæg, der omfatter privat beboelse, men kun giver mulighed for tilslutning af relativt få modtageapparater. De regler, der kan fastsættes herom af ministeren for kulturelle anliggender, bør indeholde generelle kriterier for en afgrænsning af de »små« fællesantenneanlæg m. v., der kan holdes uden for den almindelige regulering.

Til § 4.

Bestemmelsen i stk. 1 svarer i det væsentlige til den gældende radiospredningslovs § 2 og er i øvrigt i overensstemmelse med bestemmelserne i den gældende lov om radiokommunikation, jfr. lov nr. 574 af 19. december 1969. Det synes i øvrigt rimeligt at lade det stå åbent, hvorvidt amtsråd eller kommunalbestyrelser selv skal drive radioanlæg, eller om generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet skal varetage denne opgave.

Til § 5.

De af ministeren for offentlige arbejder i medfør af bestemmelsen fastsatte vilkår kan bl. a. vedrøre krav om indhentelse af tilladelse fra ministeren til etablering af anlæg omfattende mere end én ejendom, tekniske krav med henblik på sikring af muligheden for flere anlægs sammenkobling eller integration samt krav om tilvejebringelse af tilslutningsmulighed til et givet anlæg for samtlige husstande inden for et nærmere angivet område.

*Til kapitel 2. Danmarks Radio.**Til § 6.*

I denne bestemmelse fastslås det, som er det karakteristiske for Danmarks Radio: at det er en selvstændig offentlig institution, at institutionen ledes af radiorådet, og at dens almindelige virksomhed finansieres ved hjælp af licensafgifter fra lyttere og seere. Dette stemmer overens med, hvad der er fastsat i den gældende lovs §§ 1, 3 og 5, stk. 1.

Der har i årene siden gennemførelsen af loven af 1959 hersket en vis tvivl om betydningen af, at Danmarks Radio har været betegnet som en selvstændig offentlig institution. Med henblik på en nærmere belysning af spørgsmålet anmodede finansministeriet i 1963 det af statsministeren nedsatte udvalg vedrørende ubevilgede statsudgifter (»professorudvalget«) om en udtalelse om Danmarks Radios bevillingsretlige stilling. Dette udvalg bestod af fire professorer i retsvidenskab.

I udvalgets svar af 21. december 1963 erklærede tre af dets medlemmer, at grundlovens § 46 ikke fandtes at være til hinder for, at Danmarks Radio ved lov stilles uden for den almindelige budgetordning, at radiospredningsloven af 1959 hjemler radiorådet med tilslutning af kulturministeren adgang til budgetmæssigt at disponere over licensindtægterne, uden at godkendelse fra de sædvanlige bevillingsmyndigheder er påkrævet, og at denne ordning ikke var ændret ved nogen senere bevillingslov eller ved den fulgte praksis, der tvært-